

obiskava samo naše selo; drugod ničesar ne znajo o njem. Mi res mnogo trpimo; nihče si ni svest svojega življenja. — Kaka radost nas je tedaj prešinila, ko si prijezdil ti v vas in s svojim drznim vedenjem vzbudil sumnjo, da si ti oni tolovaj —.“

„Vraga, ali sem mu tako podoben?“

„Ne vem. I njega nihče ne pozná. Pravijo pa, da je mlad, da nosi tujo obleko, siv klubuk s širokimi kraji in jezdi vranca . . . vse, kakor ti!“

„Pa zakaj se nisi hotel prepričati iz mojega fermána?“

„Pravijo, da hoče s tem le varati, a mu ni verjeti.“

„Tako. Glej, kako bi bil jaz lahko postal žrtva te nevednosti. Malo, da me niste raztrgali.“

„Tako hudo je bilo?“

„Poglej polomljena vrata svojega hana in ta dva ranjenca. Da mi niso prišli tovariši na pomoč, bilo bi po meni.“

„A mnogo si sam kriv, gospodine!“

„Kako to?“

„Udaril si me, kar si upa samo brezbožen razbojnik.“

„Zakaj si me psoval?“

„Ker sem mislil, da si kesedžija Marko!“

„To je bilo ravno najbolj neumno od tebe. Recimo, da bi bil prijezdil pravi kesedžija

Marko, tedaj bi bil ti s svojimi besedami naravnost provzročil, da bi oni zabrnili konja in zbežal, videč, da si ga spoznal. Če si hotel tolovaja ujeti, tedaj bi ga bil moral prijazno zvabiti v han in se ga ondi polastiti. Vsekako ni bilo tvoje ravnanje prebrisanost. Da ste me pa zajeli, to izvira iz tega, ker jaz nisem bojazljivec in ker nisem vedel, kom me smatrate. A sedaj si uverjen, da jaz nisem kesedžija Marko?“

„Da. Oni nima nič tovarišev, je vedno sam, in tudi sem prepričan, da bi bil on na moje besede zbežal, a me ne udaril.“

„In nisi razžaljen radi udarca?“

„Ne. Sam sem vsega kriv . . . A ne bodi srdit, da sem te tako krivo obsodil; glej, cela vas je menila, da si kesedžija Marko.“

„Je že dobro. Da se je le vse tako srečno izšlo. Sedaj imamo pa pri tebi nekaj drugih opravkov in želj.“

„Oj, le zapovej, vse ti bo streglo, cela vas te bo nosila na rokah; a jaz prvi.“

Možiček je bil pravzaprav dobra, krotka duša in le v svoji zmoti je bil tako hud in brezobziren. Videti je bilo, da se bova ločila najboljša prijatelja. Kar se tiče kesedžije Marka, hotel sem o priliki o njem pozvedeti kaj več.

(Dalje.)

Večer.

Vedno tiše in tiše
Zvonci s planin se glasé,
Somrak ovija hiše,
Mesec spē nad goré.

Mànj in mànj se čimdalje
Loči stvar od stvari,
Zemlja od nočne halje
Črna jednako se zdi.

Kadar se bliža človeku,
Srečnemu tukaj nikjer,
Konec nemirnemu teku,
Hladni življenja večer:

Svoje premišlja izkustvo,
Truden od pota in star;
Časih se loti ga čustvo,
Kot bi ne živel nikdar.

Trnje minulega časa,
Cvetje presnivanih sanj
Zdaj brez bodíc in brez krasa:
Ktere razlike sta zanj —?

Anton Medved.

Klinopisni spominiki in sv. pismo.

(Spisal dr. Fr. Sedej)

(Dalje.)

Že iz navedenih vzgledov čitatelj lahko razvidi, kakšna je bila pisava s klini. Treba pa je zaradi celote in pregleda nekatere stvari povzeti in dodati novih, da se spoznata značaj in sestava klinopisa. Tudi Babilonci so kakor sploh vsi prastari narodi n. pr. Egipčani, Kitajci, stari

Američani, izražali pojme najprej s takoimenovanimi idejogrami, ki z debelimi obrisi predstavljajo podobo kake konkretne stvari ali pa značijo kako abstraktno idejo. Da bi število idejogramov preveč ne narastlo, rabili so Babilonci in Asirci jeden in isti idejogram za značilo več besedij, oziroma pojmov, kateri so si bili